

Патом што собранијем народним, и здравле и донех в Черној Гори началство и мјест а јево фамили извјестно што происходит од попов и архијерев истом толко едно благородство и состојат очен ежели повелит ваше императорско величество чрез министра вашего величества находещагосја при венскиј двор или состовицког там в Тријесте совјетника Пучкову повелит овијем вишеписаном достовјерну справку взјат.

И да би височајшим вашего императорског величества указом поведено било дља вишепреписаним опстојатељством, а паче по случају покојнога брата мојео губернатора Станислава Радоњича јего који чине во отечество наше в Черније Гори менја нижајшаго и з братом мојим Петром Радоњичем отпустит, хотја ја нижајши в назначеној мње чин вашемоу императорскому величеству с вјерности служби и неприсегал но когда по-истрасленија том мојих нужду повелено будет мње обратно суда звјатсја што ја готов себја с том присогој утвердит.

Всеприсветлејшаја государина прашу вашего императорскога величества осем мојем прошени решење учинит. Октобра на дна 1758 года. И по данију надлежат во череждну при дворе вашего императорскога величества конференцију.

К сему прошенију, Георгиј Радоњич
руку приложил.

ОДЛУКА О ШТАМПАЊУ СТАТУТА ГРАДА КОТОРА

Статут града Котора штампан је у Млецима 1616 године, у редакцији двојице Которана, Марина Буће и Фрања Болице, чији су породични грбови, поред грба провидура, отиснути на почетку Статута. У свом дјелу „Комунално уређење Котора” (САН, 1950), д-р Илија Синдик описао је ово издање. Од десет примјерака ове врло ријетке књиге којих је било у нашој земљи прије Првог свјетског рата, један се налази у Државном архиву у Котору.

Овдје износимо одлуку оба градска вијећа о штампању Статута, према подацима из Државног архива у Котору.

Једанаестог октобра 1614, Велико и Мало-тајно вијеће града Котора сакупило се, на глас звона, у великој дворани ректорова двора. Присутни су били: Ђовани Франческо Долфино, ректор (провидур) града, Александар Пасквали, Винко Бућа и Фрањо Болица, судије. Присутно је било 36 чланова. Послије избора градског љекара, прешло се на питање штампања Ста-

тута и закона градских. Сматрајући тај посао достојним и похвалним и да је од политичког, јавног и општег интереса, Вијеће је истакло потребу да се сачувају писани закони предака „из времена њихове слободне владавине“, јер пријети опасност да многи пропану, пошто су папири постали трошни. Зато је Вијеће одлучило да се ти закони штампају. Ректор и судије су препоручили да се постојећи закони, који се налазе у свесци Статута с додацима, повјере марљивој особи да их препише, и да се, о трошку Которске општине, штампају у Млецима. Даље се предлаже да се штампање повјери двојици которских племића који ће „довршити то дјело“, на начин како захтијевају општи интереси. У Малом (тајном) вијећу ово је примљено једногласно, а у Великом вијећу са 30, против 6 гласова.

За редакторе Статута било је предложено 5 кандидата. Људевит Главати (предложен од Александра Пасквали, судије) добио је 21 глас, против 13; Фрањо Болица, судија (предложен од Винка Буће, судије), добио је 27, против 4; Маријан Бућа (предлог Фрања Болице, судије) добио је 24, против 12; Трифун Вракјен (предлог Бернарда Пиме) 17, против 14, а Иван Драго (предлог Лауренција Буће) добио је 12, против 21 глас.

Изабрани су: Фрањо Болица и Маријан Бућа (LXXVIII 465).

Иво Стјепчевић и Ристо Ковијанић

БИБЛИОТЕКА НА ЦЕТИЊУ 1638 ГОД.

Професор Р. Ј. Драгићевић у своме чланку Црнојевића Штампарија и двор на Цетињу средином XVII вијека (Историски записи IX, 1953, 532—533) позива се на књигу професора Јована Радонића, Римска курија и јужнословенске земље од XVI до XIX века (1950, стр. 128), у жељи да покаже да је Штампарија Црнојевића постојала на Цетињу све до 1638 год. Проф. Радонић препричава извештај мисионара Леонардија из 1638 год. и каже да се у њему истиче да се „у цетињском манастиру, седишту епископа, налази врло велика српска штампарија с ћириловским словима“. Од те Радонићеве констатације полази Драгићевић, па закључује да ја немам право што доказујем да је Штампарија Црнојевића пренета са Цетиња на Обод и ту пропала (в. Историски зписи VI, 1950, 261; VIII, 1952, 3; Историски часопис II, 1951, 344—346). Извештај Леонардијев, како га препричава проф. Радонић, потврђивао би старо мишљење, које је недавно Драгићевић поново